

Зелена приказка без край

Ивет Манова

Павела Костова

Каролина Хаджиева

Стояна Ламбрева

Николета Масалджийска

Диана Плоскова

Христина Ангелова

Кинче Жбантова

Вероника Велева

Петя Цветкова

Георгина Найденова

Вяра Хаджиева

Павлина Здравкова

Надя Чеперкова

Ивана Чобанова

*Книгата е отпечатана с материали по проект на тема
“Климатът и аз”, за конкурса “Мими Праматарова”*

*Авторските права върху разказите са на
учениците от ЕГ „Акад. Людмил Стоянов“ –
Благоевград.*

*Авторските права върху рисунките са на
децата от ДГ „Детски свят“ - Благоевград.*

В издаването на книгата още участваха:

*Мария Веселинска, Стефка Михайлова, Илияна Христова,
Даниела Йовкова*

Координатор финанси: Биляна Паскалева

Художествено оформление: Ивета Петрова и Илияна Бицова

Редактор на текста: Теодора Димитрова и Ирина Реджова

Езикова гимназия “Акад. Людмил Стоянов” - гр. Благоевград

*Рекламно-издателска къща „Ирин-Пирин”, Благоевград
ISBN 978-954-8505-68-0*

Принцеса Мария и затоплянето на земята

Диана Плоскова, X д клас

Имало едно време една красива принцеса на име Мария. Тя била с дълга руса коса и прекрасни сини очи, живяла в огромен замък, който се намирал върху една висока планина. Разбира се, природата била и мястото, в което се чувствала далеч от всичко и от всички. Там, на фона на натовареното ежедневиe, принцесата релаксирала сред песните на птичките, сред тишината и сред звука на поточета и се чувствала щастлива.

След години принцеса Мария пораснала и решила сама да се грижи за себе си. Искала да построи фабрики за производство на хартия, тъй като единствената свободна площ била гората. Прислугите, заедно с Мария, решили да ги изградят на мястото на гората.

- Какво мислите за идеята ми? Не е ли страхотно!? - казала принцесата.

А слугите отговорили:

- Разбира се, господарке. Ще се забавляваме и ще завладеем света с помощта на уменията си.

Без да си дават сметка какво можело да последва, те започнали работа...

Без да осъзнават, хората от замъка унищожили огромни зелени площи и въздухът около тях започнал да става все по-мръсен и по-мръсен, защото нямало толкова дървета и растения, които да го пречистват. Работата във фабриките вървяла отлично, но имало сериозни последици за природата- отделяли се твърде много отровни газове. Изгарянето на въглища водело до повишаване на количеството на праха и саждите. Времето минавало, а природата страдала и питала принцесата:

- Защо ни причиняваш това? Нима ние сме ти навредили с нещо? Когато беше малка, идваше при мен и се наслаждаваше на песните на птичките и на звука от реките, а сега просто ме унищожаваш...

Мария не обърнала внимание на тези думи и продължила с намеренията си:

- Хм, защо трябва да се съобразявам с желанията на природата? Аз съм доволна от това, което правя...

И така от една добра принцеса Мария се превърнала в зла и жестока вещица.

За щастие в една далечна страна живяла кралица на име Ана. Тя водела спокоен живот сред природата и обичала всичко, свързано с нея. Един ден тя чула гласа на природата:

- Моля те, кралице, не ме оставяй на злата вещица. Помогни ми!

А кралицата попитала:

- Но какво се е случило?

Тя била толкова добра и веднага се отзовала на помощ, след като разбрала какво върши Мария...

Докато добрата кралица се опитвала да стигне колкото се може по-бързо до злата принцеса, тя вече била създала „парник“ (помещение със стъклени стени, които пропускат слънчеви лъчи и не им позволяват да излязат навън). Отровните газове, които се отделяли от фабриките, се настанявали върху земната повърхност и причинявали „парников ефект“- пропускали слънчевите лъчи и не им позволявали да напускат земята. И така тези слънчеви лъчи затопляли Земята с всеки изминал ден. Това предизвиквало затоплянето на климата.

И така минали години... Един ден, докато принцесата се приготвяла да излезе навън, чула силен смях. Той идвал от ябълковото дърво, което стояло точно до входа на замъка:

- Кралицата ще те победи! - казало то.

Мария се огледала и в този миг забелязала какво е причинила на природата - Земята представлявала една огнена топка, тъй като била пренагрята. Но след миг чула силен шум – идвал от срутването на фабриките. Принцесата се изплашила и излязла навън.

- Стига вече! Не можеш да унищожих майката Земя! Унищожих фабриките ти и вече не можеш да направиш нищо! - казала кралицата Ана.

И така злините на принцеса Мария били прекратени.

Лошото е, че това не е грешка само на принцесата, а и на много други кралства и земи... От една обичаща природата принцеса, Мария се превърнала в пречка за развитието на природата. Затова всички ние трябва да си вземем поука от тази история. Днес нуждата от енергия непрекъснато расте, но ние трябва да бъдем внимателни и да се грижим за майката Земя!

Цветина Методиева, IV група

Виктория Стойкова, IV група

Приказка за едно езеро

Стояна Ламбрева, XI е клас

И мало едно време едно небесносино езеро. В него живеели много, много различни видове рибки, водорасли и тревички, и тук - там някое водно конче.

Един ден, като се събудили всички обитатели, установили, че прозрачната вода е станала доста мръсна. Всички изпаднали в паника:

- Сега как ще живеем тук? – питали няколко рибки.
- А от къде е дошло всичко това? – питали други.

След няколко часа се появила една рибка и започнала да разказва какво е видяла.

- Виждам, че сте много притеснени и затова ще ви разкажа всичко, което видях.

Един ден отидох да поплувам, за да си уловя нещо за ядене и видях група от хора на брега, които обсъждаха нещо на висок глас. Заслушах се.

- И какво, и какво чу? – попита една тревичка.

- Изчакайте, сега ще ви разкажа! В разговора им ставаше въпрос за някакви отпадни води от хижата и от заведенията, малко по-нагоре. Тези отпадни води трябвало да минават през езерото, защото не можело от другаде, а можели да се пречистват едва когато изтичали от него.

- Е, как така не може, не е честно! – възкликнали няколко водорасли и рибки в един глас.

- И така, – продължила рибката, – тези хора решили да излъжат своите проверяващи инспектори от местния Национален парк, че ще пречистват водата, още преди да е достигнала езерото.

- Уууу, лъжци, как може! – започнали да недоволстват обитателите.

- Нека продължа разказа си. – каза рибката – След ден-два се върнах пак там и какво да видя - една голяма тръба и от нея тече кафява вода! Много се изплаших и реших да дойда при вас, за да решим какво да правим.

След разказа всички били доста изплашени и объркани, но малко по малко взели да им идват идеи за спасение.

- Ние ще се опитаме да пречистим водата! – извикали в един глас всички тревички и водорасли.

А пък рибките и водните кончета се разбрали да измислят как да привлекат вниманието на хората или на други животни върху „кафявото“ езеро.

След няколко дни усилен труд група от еколози-туристи, в която имало баба, внуче и кученцето им, забелязала какво се случва с езерото. Хората започнали да мислят как да помогнат. Идвали им най-различни идеи.

- Предлагам да организираме протест! – предложил един сравнително възрастен мъж.

- Аз предлагам да направим картички и да раздаваме на хората, които видим, за да знаят повече за проблема! – обадило се внучето.

- Аз предлагам да направим и анкета, и подписка! – каза бабата.

И още много, много идеи. Кученцето им слушало с интерес и внимание всички идеи и като започнали да надвишават пет, отишло при езерото, за да каже на рибките, защото те не могли да чуят разговора толкова отдалеч.

- Да знаете, рибки, ще ви помогнем, няма да се страхувате. Ето ви и някои от идеите. Само че трябва да обединим усилия!

- Да, разбира се, страхотни идеи. Готови сме и ще помагаме с каквото можем! – съгласили се всички обитатели.

И с общи усилия хората, рибките, тревичките и всички други животинчета успели да върнат стария вид на небесносиньото езеро!

Бождара Иванова, Ш б група

Джунглата

Павлина Здравкова, X е клас

Добре си живели гражданите на Земя. Въпреки хилядите си различия жителите на империята се радвали на сговор и щастие под знамето на император Лъвчо и неговата мъдра и търпелива съпруга. Но не щеш ли, един ден хиените от съседното кралство Намибия нападнали Земя, убили императрица Кити и ранили смъртоносно император Лъвчо. Месец след нападението Лъвчо починал, но преди това завещал властта на децата си - принцеса Ели и принц Лиам. Дълги години след смъртта на старите владетели всички си спомняли за тях с обич и умиление. Макар всичко да било постарому, липсата им се усещала. С всеки ден невръстните принц и принцеса растели и все повече заприличвали на родителите си. Ели била красива и умна като майка си, а Лиам храбър като баща си. С осемнадесетия рожден ден на близнаците трябвало да се изпълни една много важна задача, а именно да се изберат съпруг за принцесата и съпруга за принца, които с нищо да не отстъпват на тях нито по положение, нито по хубост. След коронацията им принцесата се омъжила за лъва Ники, а принцът - за гепарда Мая. Ники бил интелигентен, скромен, надежден, красив и изключително честен момък, докато Мая била колкото красива, толкова и зла, подла и алчна. С помощта на своите изумруденозелени очи тя хипнотизирала всички в двора и пречела на трезвата преценка на Лиам. Малко след сватбата, по съвет на Ники, Ели предложила на брат си да разделят империя Земя на две части, за да им е по-лесно да се защитят от нови нападения на хиените:

- Скъпи Лиам, нека разделим империята, за да не ни сполети това, което се случи с нашите родители при последното нападение на злите хиени. Помниш какво се случи с армията на лешоядите?!

- Съгласен съм, сестро! Нека поделим империята на две за доброто на народа. С теб ще останат лъвовете, антилопите и жирафите, а с мен - гепардите, леопардите, маймуните и гризачите.

- Така да бъде!

Ели застанала начело на област Океания, а Лиам начело на Атлантида. Единственият недоволен от новото положение била Мая, защото след брака си с принца очаквала, че ще властва безпроблемно над цялата империя. След като Ники и Ели осуетили пъкления ѝ план, тя потърсила помощ от коварната си майка Хелена.

- Майко, принцесата осуети плана ми. Защо ѝ трябваше да се меси в неща, които не разбира? По право тронът е мой. Аз ще владея империята, независимо от жертвите, които ще трябва да направя!

- Дъще, винаги те е бивало само в думите, но не и в действията. Как можах да те родя толкова некадърна? Вземи тази отвара и я сипи в гозбата на мъжа си тази вечер на трапезата. С нейна помощ ще можеш да му влияеш. Успех и дано поне този път свършиш нещо като хората!

- Благодаря, майко! Не се притеснявай, този път няма да позволя на нищо и на никого да ми се изпречи на пътя.

Щом отварата подействала, Мая заповядала да отровят водите на Океания и Атлантида, да посипят всичко с боклуци и да изгори колкото се може повече гори, за да умрат възможно най-много невинни, а Ели да се ужаси от вида на дома си и да се откаже от управлението. Две десетилетия империята страдала и се мъчела да поправи стореното от принц Лиам, но така и не успяла. Половината население измряло, а друга част се разболяла от различни видове смъртоносни болести. Ужасени, Ели и Ники тръгнали към Верония, за да говорят с маймуната оракул. Оракулът вече знаел какво се случва на Земя и научил принцесата как да се справи с положението. Показал ѝ как да рециклира боклука, да пречиства водите и да лекува болните. Принцесата направила всичко по силите си и спасила империята, а след това изобличила Мая и спасила брат си. След като разбрал за случвалото се години наред, Лиам се отказал от управлението и отстъпил всичко на сестра си. Така историята приключила с щастлив край и всички заживели дълго и честито!

Никола, IV група

Борислав Шарков, III б група

Фридо мечока

Павела Костова, X е клас

Беше хубав пролетен ден. Гората, възвръщаща сили след студената зима, изглеждаше така, сякаш топлината и уютът никога не я бяха напусkali. Зелените листенца и клончетата се радваха на топлия ден като леко се полюшваха от радост, оставяйки място на слънчевите лъчи да проникнат в зелената гора и да затоплят все още студената земя за пролетното празненство на животните в гората.

Всички животинчета се радваха за предстоящия празник, но мъничката катеричка Зизи беше най-нетърпелива, защото това щеше да бъде нейното първо тържество. Докато прескачаше от дърво на дърво, тя вдъхваше свежия чист въздух на гората и палаво въртеше очички, размахвайки рунтавата си опашка. Когато пристигна, се оказа закъсняла.

Фридо Мечока - нейн добър другар в игрите, вече разказваше някаква страшна история, като твърдеше, че преди много време имало една катеричка, която била най-

добрият катерач в цялата гора, но един ден, докато се разхождала, внезапно нещо непознато за нея попаднало върху лапичката и. По пътя към вкъщи тя срещнала своята добра приятелка- Лисана.

- Катеричке, я кажи какво е това причудливо нещо!- възкликнала тя!

- Подарък ми е, от гората! Та нали аз съм най-бързата от най-бързите и гората ми се радва!

Тя продължила по пътя си щастлива, но когато пристигнала до своето дърво и се опитала да се качи при семейството си, не успяла. Всеки път, когато направела опит, се подхлъзвала и падала. Притеснена, бързо отишла при Бухала.

- Докторе, помогни ми, ти си най-мъдрото същество в цялата гора! Какво да правя?

- казала тя и показала дяволското нещо.

Той веднага се отзовал и го махнал от лапата ѝ, но за да не прави същата грешка отново, той започнал да ѝ разказва:

- Чувала ли си някога за хората, катеричке?

- Да, но не знам много.

- Те живеят в големи градове, животът им е изпълнен с безполезни вещи и когато вече не се нуждаят от тях, те ги изхвърлят, дори без да се замислят къде. Така те достигат до нас. Ние се опитваме да им покажем, че това не е редно, че така ни вредят, но те са упорити и не ни чуват!

След като гората се напълнила с боклуци, животните решили да я напуснат. Гората останала самотна и много се натъжила. От мъка започнала да съхне. Дърветата умирали едно след друго и всичко изглеждало самотно, сиво и тъжно. Само вятърът подмятал насам-натам натрупаните от хората купища боклуци. Вредните отпадъци проникнали в почвата и отровили растенията. Не останало нищо от природата, което да радва хората. Те разбрали своя урок – природата е в техните ръце, но те силно зависят от нея.

Появила се искрица надежда, след като било засадено първото дърво. Така ритъмът отново бил възстановен и хората, животните и природата започнали заедно един щастлив и хармоничен живот. Гората пак се изпълнила с птичи песни и смях, оттогава било решено всяка година да се прави тържество за възхвала на събудилата се от зимен сън природа, пазена и обгрижвана от хората.

Всички заръкопляскали на разказаната история, а Зизи била много изненадана от чутото и единственото нещо, което искала да извика високо, било:

- Хора на новото поколение, благодаря ви, че се грижите за моя дом!

Цветина Тихомирова, IV група

Имало едно време

Вероника Комарова, Xб клас

Имало едно време, много, много отдавна, една далечна земя, чиито единствени обитатели били животните, а владетелка на тази земя била една прекрасна дама - Природата. Водата, въздухът и огънят били най-верните ѝ спътници, другарите в живота ѝ.

Минали години, появили се хората. Първоначално всички се кланяли пред силата и могъществото на Природата. Хората я виждали като неизчерпаем източник на мъдрост и познание, с една дума - на живот. Поети, артисти и художници изобразявали красотата ѝ в изкуство. Но постепенно човекът започнал да я преобразява и унищожава. С годините човешката душа ставала все по-недоволна, все по-алчна и по-жестока. Вече нищо не било същото. Било толкова неестествено – все едно творбата да се противопостави на твореца

си. Унищожавали се вековни гори, красиви местности, погубвали се ценни растения и животни.

Природата започнала да губи силата си, станала подвластна на човека. Той се мислел за неин господар. Това, което огънят открил в съвременните хора, намалило пламъка в душата му.

- Нещата излизат извън контрол, не мога да гледам как приятелите ми страдат! Ще събера цялата си сила и ще покажа на хората как всеки определя своята съдба с действията си. Когато унищожаваш света, в който живееш, скоро ти също ще бъдеш унищожен. Понякога мога да бъда безмилостна. Не ми харесва, че трябва да показвам могъществото си по този начин, но нямам друг избор – казаха Природата.

- Вие избрахте да живеете в конфликт с мен и приятелите ми!

След това си тръгнала заедно с всичките си помощници. Хората не разбрали какво искала да каже Природата и се завърнали по домовете си, но скоро започнали да забелязват как слънцето ставало все по-бледо, водата все по-слаба, вятърът ставал все по-гневен, огънят не топлел както преди. Всички толкова нужни за човечеството фактори се обърнали срещу човека. Не минало много време и хората осъзнали каква огромна грешка са направили, като са подценили Природата и нейната сила. Дори децата разбрали, че нещо не е наред. Едно малко момче попитало:

- Какво се случва? Вече нито тревата е зелена, нито водата – чиста. Животните ни избягват и се крият от нас, а времето става все по-студено.

- Колко жалко! – казало момиченцето до него – Беше толкова хубаво всички да живеем в хармония и Природата да е щастлива. Сега не виждаме усмивките на цветята, къщичките на охлювчетата, не чуваме песните на птичките.

Друго детенце се обадило:

- Да! И реката не е весела, тече бавно и уморено. А преди гората блестеше красиво, когато слънцето я огрееше, сега е мрачна и сърдита.

Момченцето се запитало какво ще правят сега, как ще живеят без любовта на Природата. Прибрало се вкъщи и попитало:

- Мамо, не можеш ли да направиш магия и Природата отново да бъде щастлива?

- Ами... нали знаеш... – каза майката – тази магия не я знам.

- Но аз ще ти помогна, мамо, магията е проста, трябва само да побързаме, за да кажем и на другите.

Събрали се хората и зачакали, за да разберат какво има да им казва момченцето.

- Обидихме Природата, наранихме я, а това е същото като да обидиш приятел. За да се сдобрите, трябва да се извиниш. – обяснило детето.

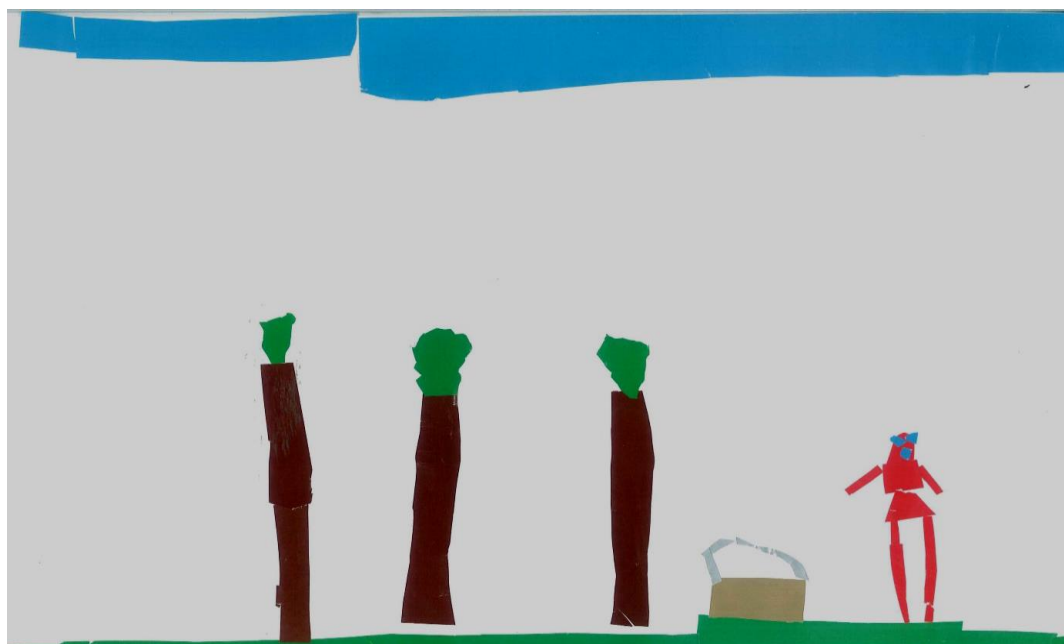
Хората решили да я потърсят, за да ѝ поискат прошка. Докато я търсели, видели унищожените гори и замърсените реки. Когато най-накрая я намерили, казали:

- Осъзнахме грешката си и сега молим за прошка! Вече знаем какво да не правим и как да не се държим. Съжаляваме, че свалихме усмивката ти и че те наранихме така. Отсега нататък обещаваме, че ще направим всичко по силите си за опазването на средата, в която живеем, и която ти пазеше толкова усърдно преди да се появим ние и да разрушим хармонията ти!

Природата видяла мъката в очите им и се усмихнала.

- Аз само ви показах какво ще стане, когато живееш в хаос с природата и не уважаваеш законите ѝ. Сега съм готова да ви простя при условие, че ще живеете в мир с мен и природата около вас.

Източниците на замърсяването на природната среда са безбройни. Те отнемат чистия въздух, чистата вода и унищожават самите нас. Необходимо е всички, в името на един по-чист и здравословен живот, да намерят своето място и да дадат своя принос за овладяване на замърсяването на природата.

Карина Христова, III б група

Домът на Нина

Христина Ангелова, X а клас

А едно прекрасно място в гората, близо до бистро поточе, живеела заедно със своето семейство малката сърничка Нина. Нина обичала безгрижно да тича сред дърветата и да изучава света около себе си. Тя била много любопитна, затова майка и винаги я предупреждавала:

- Мило дете, бъди внимателна когато играеш наоколо! Стой далеч от непознати!

- Добре мамо, ще внимавам.- отговорила Нина и започнала да гони пеперуди по красивата зелена поляна.

Един ден група младежи си направили пикник точно там, на любимата полянка. Те изпочупили клоните на дърветата, разхвърляли отпадъци по тревата и оставили пълен безпорядък! Любопитната Нина отишла на мястото след пикника и започнала да рови с муцунка сред боклуците. Без да се усети , тя за малко да глътне една найлонова торбичка. В този момент майка ѝ я видяла, уплашено се затичала към нея и казала:

- Нина, недей да го доближаваш!

- Но защо, мамо?

- Защото е найлон и е опасно, ако го погълнеш, може да се задушиш.

- Но мамо, не ми изглежда никак опасно. Тъкмо щях да повикам приятелите си.

- Дете, това може да се случи и с други животни в гората. Всички тези отпадъци са изключително вредни, защото не се разграждат в природата и замърсяват почвата и водите.

- Не те разбирам, мамо.

- Знам това, но запомни, че гората е нашият дом и ако позволим той да бъде замърсен, ще изчезнат растения и животни. Това ще наруши кръговрата в природата и животът ни няма да бъде същият.

Майката на Нина ѝ разказала каква вреда може да нанесе замърсяването на природата за всички живи същества.

Младежите започнали често да посещават това място и никога не почиствали след себе си. Домът на Нина вече не бил толкова прекрасен. Тогава сърната повикала дъщеря си и с болка ѝ казала:

- Дъще, трябва да напуснем дома си и да потърсим друго място за живеене.

Това много разстроило малката сърничка и тя през сълзи захлипала:

- Наистина ли, а какво ще се случи с моите приятели?

- Те също ще потърсят по-добро място за живеене. Надявам се, че ще се срещнете отново. Тук вече не е безопасно за нас.

И така семейството на Нина потеглило на дълъг път, в опит да намери чист, безопасен и спокоен дом.

Нека не забравяме, че домът на Нина е и наш, защото всички ние сме част от природата и трябва да я пазим чиста!

Спас Александров, IV група

Котето Рони

Каролина Хаджиева, X а клас

И мало едно време китно селце с много красиви малки къщички. В една от тези чудни къщурки живеел Рони. Той бил шарен и много игрив котарак, с бели лапички и дълги мустаци. Рони имал стопани, които много го обичали – това били баба Лили и нейната малка внучка Мими.

В един топъл пролетен ден котето си подремвало на двора, както обичало винаги да прави. Този ден обаче се оказал по-различен. Докато си почивало, то усетило нещо необичайно, сякаш лек полъх или докосване. Отворило очички, за да погледне. Оказало се, че вятърът бил довял в двора на баба Лили някаква найлонова торбичка, изхвърлена на улицата.

Освен много игрив, Рони бил и изключително любопитен. Затова той се приближил до торбичката и започнал да я разглежда с интерес:

- Какво ли има в тази шарена торбичка?

Докато я изучавал, котаракът се напъхал вътре в торбичката. Там ухаело на нещо много приятно. И не само приятно, а истински вкусно!

- Ах, как хубаво ухае! Колко приятно! Колко вкусно!

Рони дълго вдъхвал приятния аромат с наслада.

Накрая все пак му омръзнало, а и вече имал идея за нова пакост. За беда обаче не можел да се измъкне. Колкото повече се опитвал да се освободи, толкова повече се заплитал.

- Помощ! Помощ! Помогнете ми! – мяукал отчаяно Рони.

Котаракът се уплашил не на шега! Постепенно въздухът в торбичката започнал да намалява и той щял да се задуши. Котето било вече изпаднало в ужас, когато Мими забелязала, че нещо става. За щастие тя играела наблизко със своите приятели. Когато разбрала, че Рони е в беда, внучката на баба Лили веднага се втурнала да помогне на любимото си коте. Тя изтичала, развързала торбичката и извадила мустакаткото от нея. Котаракът се почувствал много, много щастлив. Започнал да мърка, сгушил се, благодарен, в малкото момиченце. А тя тъжно казала на своите приятели:

- Вижте колко е опасно да се изхвърлят найлонови торбички на улицата! Заради лошата постъпка на някой чичко или някоя леличка аз щях да загубя своя обичан приятел!

- Да, мила Мими. Ти си напълно права. Горкото котенце сигурно е било много уплашено! – отвърнали другарчетата на Мими, които през цялото време наблюдавали с тревога случващото се.

След това всички заедно отишли да разкажат на баба Лили за неприятната случка.

Баба Лили била много разочарована от факта, че хората не си дават сметка къде да изхвърлят торбичките си. Но била радостна, че нейната внучка е успяла да спаси тяхното любимо коте! За награда тя опекла вкусен сладкиш и почерпила всички деца.

И така децата научили, че е изключително важно да внимаваме къде изхвърляме боклуците си.

Иван Маринов, Ивана Янакиева, Анастасия Ружовска, Дария Бошнакова, Анна Георгиева, III б група

Разказът на две врабчета

Георгина Найденова

Уяло лято врабчетата стояха на един клон на високата бреза в училищния двор. Нищо не се случваше. Нямаше деца, нито закачки. Никой не се смееше. Дворът беше пуст. Двете врабчета бяха сами, дори нямаше за какво да си приказват. Всеки ден се чудеха къде изчезнаха всички, защо е толкова пусто и скучно, а и училищният двор беше напълно чист.

Изведнъж нещо се случи! Дворът на училището започна да се изпълва с деца! Ваканцията бе свършила и всички с усмивка на лице се връщаха в училище. Децата бяха спретнати, с нови дрехи и обувки. Двете птичета не смогваха да гледат на всички страни, за да разберат какво точно се случва. Не след дълго погледът им се спря на едно малко момиченце с луничаво лице и дълги плитки. То носеше огромен букет, който почти закриваше лицето му. Двете врабчета се спогледаха. Нещо се случваше в душата на малкото дете. Сърчицето му се бе свило. Днес за първи път то влизаше в училище. Страхуваше се! Днес щеше да се срещне с новите си приятели, а те добри ли бяха?

Малкото момиченце се загуби сред останалите деца, цветя, родители и учители. Птичетата го изгубиха от поглед, не можаха да разберат какво се случи.

След тържеството училищният двор отново запустя. Само двете врабчета останаха да бърборят на клона. Децата си бяха заминали, но от чистия двор вече нямаше и следа. Остатъци от храна, опаковки, хартии, цветя, дъвки и какво ли още не! Защо никой не почисти, защо децата оставиха такъв безпорядък? Двете птичета не можеха да си отговорят. Те бяха нетърпеливи да видят какво ще се случи на другата сутрин.

Новото утро отново изпълни двора с деца. Изведнъж врабчетата забелязаха малкото луничаво момиченце. Днес то бе уверено и не се страхуваше. С нетърпение искаше да се види с новите си другари. Децата започнаха да учат, а врабчетата гледаха. На почивката всички излязоха и дворът се изпълни с весели закачки. В този ден врабчетата потръпнаха от задоволство. В края на учебния ден игралните площадки бяха чисти. Децата бяха разбрали грешката си от първия ден. От сега нататък всички отпадъци се изхвърляха на определените за това места. Ден след ден децата изпълваха училищния двор с игри и смях. Двете врабчета наблюдаваха всеки ден малкото момиченце да прекрачва прага на училището с усмивка на лице. То ставаше все по-уверено в себе си, изпълнено със знания и добри приятели!

Анастасия Ружовска, III б група

Вярното куче

Ивана Чобанова, XII б клас

Имало едно време, преди много, много години, един цар. Той имал две прекрасни дъщери. Голямата била Лейла, а малката - Шейла. Те двете много се обичали и си приличали. Случило се така, че майка им изчезнала. Веднага след това в двора на царството се появило куче. Никой не знаел от къде е дошло, но двете сестри настояли да го задържат.

- Татко, хайде да го задържим! – помолила Шейла.
- Да, татко, моля те! – настояла Лейла.
- Деца, не знаем откъде е дошло това куче, а и изисква много грижи!
- Молим те, тате! Ние ще се грижим за него, обещаваме. – Повторили те в един глас като че усещали, че това не е някакво случайно куче.

- Добре, но го дръжте далеч от мен. – съгасил се той, макар и да не харесвал кучето, но много обичал дъщерите си.

Кучето се въртяло около всички в царството и най-вече около царя. То чувствало всички толкова близки, сякаш е живяло там цял живот. Било обичливо и послушно и всички го заобичали.

Не след дълго царят си намерил нова жена. Тя се държала добре с него, но когато го нямало, не пропускала да измъчва двете момичета. Карала ги да чистят до припадък, а едновременно с това трвила почвата като изсипвала в корените на черешовите дървета вредни вещества /остатъци от различни препарати за миене на чинии, пране и др./. Постоянно мърмрела девойките, че не са си свършили добре работата и се оплаквала от тях на царя. Той не знаел истината и затова се ядосвал на дъщерите си и още повече намразил кучето, защото то било единственият им приятел.

Царят си имал една беседка, в която много обичал да седи и да се припича на слънце. До беседката имало едно черешово дърво, чиито плодове той обожавал. Един ден, докато си седял на беседката и си похапвал от черешите, на царя му прилошало и припаднал. Две седмици лежал на леглото си и само кашлял, все едно че куче лае. Тогава кучето, което било много привързано към царя, сякаш усетило, че е болен, и успяло да се промъкне в двореца и да отиде до стаята му. Царят бил безпомощен да го изпъди и го оставил да се доближи. Тогава той усетил някаква ласка, която му напомняла на бившата му жена. В този момент мащехата влязла в стаята и като видяла кучето, хванала го и започнала да го дърпа. Издърпала го настрана от царя и започнала да му говори като на човек:

- Казах ли ти аз да стоиш далеч от тук? Не ми пречи да троя земята – кучето лаело в отговор. - Защо се върна? – кучето отново излаяло. - Искаш да омагьосам и момичетата ли? Марш от тук! – кучето избягало.

Двете сестри обаче чули разговора и веднага разбрали, че тази жена се е опитала да убие баща им.

- Какво значи това? – попитала Лейла. – Защо говореше така на кучето?

- Не знам. Знам само, че тази жена е лоша. Трябва да разберем какво е намислила.

Трябва да предпазим баща ни от нея. – отговорила й Шейла

- Но как? Тя ни мрази и настройва татко срещу нас. – отвърнала Лейла

- Елар ще ни чуе. Ще измислим план, с който да я спрем. – дръпнала Шейла сестра си и избягали далеч от бащината стая.

Минало се известно време и царят оздравял. Момичетата отново били накарани да работят. В един момент започнали да си шушукат за плана, който измисляли - да разобличат мащехата им пред баща им. Един ден мащехата се порязала от една счупена ваза, потекло ѝ кръв и отишла да се превърже. В това време кучето чуло всичко и дотичало до момичетата. Започнало да души и да ближе наоколо. Неусетно то изчезнало, а до момичетата седяла тяхната майка.

- Майко?! – възкликнала удивена Лейла

- Майко, ти се върна! Но как? Какво се случи? Къде беше? И как така се появи изведнъж?!

Двете момичета били толкова учудени и, типично и за двете, Лейла не могла да каже нито дума повече, но затова пък Шейла изляла толкова думи, колкото и трите заедно не могли. Царицата им разказала как мащехата им я е омагьосала и тровила почвата, защото искала да открадне всичките пари и власт на царя, затова се опитала и него да умори като тровила черешите, които той обича да похапва, с отровни препарати. За щастие мащехата била забравила, че тази магия можела да се развали само от нейната кръв, затова така спокойно излязла от стаята, където се поразяла. Така, когато кучето близнало от кръвта, то възвърнало истинския си образ – този на царицата.

Заедно, майката и двете ѝ дъщери отишли при царя без доведената жена да ги види и му разказали всичко. Той много се зарадвал да види отново жена си жива и здрава и съжалявал, че не се доверил на дъщерите си, когато мащехата им се оплаквала от тях. Той изгонил злата магьосница и я заплашил никога повече да не се връща, а после забранил със закон използването на химически препарати за торене на насажденията! Така царското семейство отново заживяло щастливо до края на дните си, а почвата останала чиста за стотици години напред.

Боян Михайлов, 5 години

Пчелички

Николета Масалджийска, XI е клас

Имало едно време в село Драгодан един дядо на име Георги. Дядо Георги бил дървар и всяка сутрин от ранни зори тръгвал към гората да сече дърва. Всеки ден в гората го чакало едно мече, което се въртяло около него. Той цял ден работил и се трудил. Всяка вечер се прибирал много късно и все така изморен, но преди лягане се наслаждавал на чаша горещ чай с вкусен мед.

На пъстрата полянка пред къщата му имало един голям кошер. В него живеели майката пчела и нейните пчелички.

- Днес, работливки, трябва да съберем много прашец, за да направим сладък медец за нашия дядо.- казала майката пчела и всички пчелички се захванали на работа.

Те летели от цвете на цвете, за да събират прашец и се връщали в кошера да го оставят за направата на мед. Всички живеели задружно и изпълнявали своите задачи.

Но един ден, високо в небето минал един самолет, а след това още един и още един, и още... Тези самолети разпръсквали отрова, от която да се разболеят насекомите, които вредели на плодовете, зеленчуците и зърнените култури. Но заедно с тях се разболели и добрите работливи пчелички.

На следващата сутрин малкото мече слязло от гората до къщата на дядото. И както всички други мечета, и то било лакомо и обожвало мед. Поогледало се и видяло големия кошер. С големи стъпки тръгнало към него, за да си открадне малко вкусен медец. Но когато отворило кошера, видяло, че мед почти няма, а пчеличките лежали и нямали никаква сила. Мечето много се уплашило и хукнало към къщата, за да каже на дядото лошата новина:

- Дядо, дядо! Излез бързо! Пчеличките почти не помръдват! Нещо им се е случило! Дядото бързо тръгнал заедно с мечето към кошера и отворил капака.

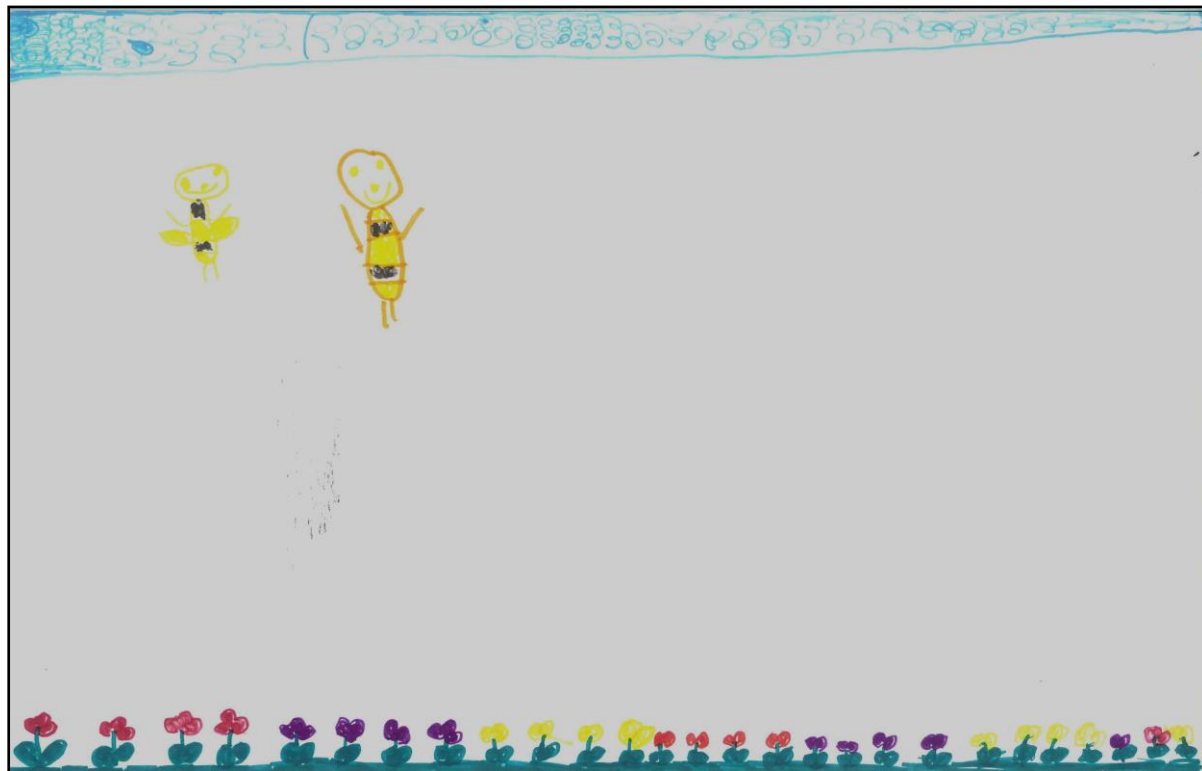
- Оооо, бедните ми пчелички! Разболели сте се вие. Но не се притеснявайте! Аз ще ви излекувам! - казал той.

И вместо да отиде да сече дърва, дядо Георги тръгнал по горичките и полянките в търсене на билки, с които да излекува работливите си пчелички. По обяд се върнал с голяма торба пълна с всякакви билки. Седнал на двора пред къщата си и се захванал да прави лечерна отвара. И в продължение на няколко дни той им давал от тази отвара.

Пчеличките бързо-бързо оздравели и отново се захванали със своите задачи. Пролетта била в разцвета си и имало много цветя, от които да събират прашец. Дядо Георги бил много щастлив, че успял да излекува работливките. И всичко било отново постарому. Пчеличките правели вкусен медец, за да бъде здрав техния дядо и в знак на благодарност дали и на мечето. Дядото ходел в гората, както всяка сутрин, да сече дърва.

И така всички заживели дълго и щастливо!

Алекс Георгиев, IV група

Ивана Христова, IV група

Пчеличката Мая

Вяра Хаджиева, X е клас

- **З**дравейте, дечица, чували ли сте за пчеличката Мая?

Тя е една чудна, игрива и умна пчеличка и много обича да събира прашец от дърветата. По този начин им помага да раждат вкусни, сочни и сладки плодове, които ядем през цялата зима, за да сме здрави.

След като събере цветния прашец, Мая го занася в своята къщурка - кошера, където го оставя в големи восъчни пити и накрая става чуден, сладък и полезен мед.

Една сутрин ранобудната пчеличка се събуди, протегна шестте си крачета, среса антенките си и тръгна да събира и разнося прашец. Но тази сутрин не беше като останалите. Кошерът беше тих и празен и тя не забеляза своите приятели. Помисли си, че се е успала, но това не беше типично за нея.

- Хм, странно! - рече тя и без много да се бави, грабна кошничката си и излезе на пъстрата полянка.

Слънцето грееше силно, слънчевите лъчи галеха малката й главичка, а сутринта беше чудна. Но нещо не беше наред. Тя забеляза, че нейните сестрички-пчелички не са нито на поляната, нито в градината с ябълковите дръвчета. Малко се уплаши, но тъй като беше смела и храбра, продължи да ги търси.

Мая викаше отчаяно:

- Десии, Ании, Елии...къде сте, сестрички мои?

Никой не й отговори. Върна се пак в кошера, но там цареше тишина и беше пусто. Когато видя, че все още никой не се беше върнал, бързо се стрелна и зажука с крилце. Излезе на поляната и първо видя слъногледите.

- Сега ще посъбера малко прашец, пък те може би ще се върнат сами.

Но уви, мина доста време и никой не се появи. Изведнъж чу нещо:

- Помощ, помощ! - жужеше пчелен гласец.

Мая се запъти към земята, откъдето идваше гласът. Когато се загледа, тя видя своите сестрички, паднали на земята. Те бяха замаяни и не можеха да говорят. Мая се опита да ги събуди, но уви, лежаха безпомощни на тревата.

Тя се сети за своя добър приятел господин Бръмко, който беше знатен зелен майски бръмбър. Мая го извика и той й помогна да пренесе своите сестрички в кошера.

- Ами сега, Мая, какво ще правиш? - попита разтревожено господин Бръмко.

- Ще им донеса вода от близкото поточе, за да се свестят и после ще разбера кой им е сторил това! - решително отговори тя.

Бръмбърът помогна на пчеличката да донесе вода. След малко пчеличките се събудиха и Мая започна да ги разпитва:

- Какво се случи? Кой ви стори това?

Ели тихичко промълви:

- Тази сутрин дядо Веско, стопанинът на градинката, извади голяма машина, която пръскаше дъждец. Ние се запътихме към цветята, но когато се доближихме до дъжда, той ухаеше странно и докато се усетим бяхме паднали на земята и оттогава нищичко не помним!

Малката пчеличка взе отново кошничката си и отиде в градината на дядо Веско. За нейна радост той беше там със своето малко внуче Андрей.

Мая се опита да разбере какво се случва и защо дядото пръска с този отровен дъжд. Тя се приближи още малко и дочу разговора между двамата:

- Дядо, дядо, защо се разхождаш наоколо с тази машина? - попита заинтересовано малкото детенце.

Дядо Веско се приближи, усмихна се, взе внучето в ръцете си, потупа го по рошавата главичка и рече:

- В тази машина има специално лекарство, което предпазва доматиите и краставиците от унищожаващите ги вредители.

- Но, но, кои са тези вредители?

- Малките буболечки, които разболяват растенията.

- Ами пчеличките? Те вредят ли на растенията?

- Разбира се, че не, внучето ми. Те помагат на дърветата да раждат вкусни плодове.

- Но тази сутрин бях близо до кошера и забелязах, че много пчелички, които минават покрай напръсканите растения, падат на земята.

- Хммм – зачуди се дядото. – Наистина ли е така, Андрей? Досега не бях забелязвал това да се случва. Нека да отидем и да проверим нашия кошер.

Двамата тръгнаха към полянката с кошера. Дядо Веско забеляза, че нито една работлива пчеличка не се навърташе наоколо. Той се замисли и разбра грешката си.

- Повече няма да пръскам с тази отрова! –заяви той. Когато Мая чу това, тя забръмча от радост!

В близката седмица всички пчелички се възстановиха. После, както винаги, продължиха да събират и разнасят прашец. Произвеждаха вкусен мед, който дядо Веско и Андрей похапваха, за да са здрави. Така всички заживяха щастливо - и внучето, и дядото, и работливите пчелички!

Мартин Стойнев, IV група

Божидара Чонева, 6 години

Прасенцето Карлос

Надя Чеперкова, XII б клас

И мало едно време малко прасенце на име Карлос. То живеело с родителите си Анабел и Тарвел. Цяла година семейството събирало пари за лятото, за да отиде на море през август. И ето, че дошъл моментът на заминаването им. Те тръгнали през нощта, но по пътя колата им се развалила. За щастие бащата имал една палатка за всеки случай и решили да преспят в нея, докато се съмне, за да оправят колата.

Карлос обаче не могъл да заспи и решил да се поразходи малко. Внезапно срещнал малка фея, чиито крилца били счупени. Първоначално прасенцето се уплашило, но после феята му казала, че няма от какво да се бои.

- Единственият лек за крилцата ми е солената морска вода, от която спешно се нуждя! Ще ме вземете ли с вас? – попитала малката фея. Карлос веднага ѝ предложил да я закарат до морето, тъй като те били тръгнали натам. Легнали в палатката да поспят, когато изведнъж при тях се появил и Мечо, който казал:

- Много дъжд вали и водата повлече моята къщичка!

Дошла и Кума Лиса и казала:

- А моята дупка се напълни с кална вода, шума и клонки!

Ето ти на прага и Зайченцето Бяло плаче и хлопа по вратата:

- Отворете! Отворете! Ще ме приютите ли? Вече я няма нашата част от гората, изсечена е и няма къде да се скрия!

- Ех, така е като безразборно се секат дърветата! - казал Карлос.

- Какво ли можем да направим, за да няма повече такова наводнение и свлачище?

- Сетих се! - извикал Мечо.

- Ние ще ти помогнем с колата, а ти и феята ще ни помогнете да залесим гората.

Речено - сторено. На сутринта Тарвел и Анабел не могли да повярват как колата била оправена. Развълнували се много и потеглили за морето. По пътя Карлос не обелил и дума за случилото се, а малката фея била скрита в раничката му. След осем часа път, те стигнали в градчето, в което им било хотелчето, и направо се отправили натам, за да могат първо да си отпочинат от дългия път. Хотелът бил с изглед към морето и още със слизането си от колата Карлос се отправил към брега, за да помогне на своята приятелка. Тя потопила крилата си в солената вода и мигновено те се оправили и станали като преди.

За да се отблагодари на прасенцето за това, което направило за нея, тя му дала едно вълшебно камъче, което можело да изпълнява само по едно желание. Феята се сбогувала и отлетяла, за кралството си, а Карлос бил много щастлив от доброто дело. Никога на никого не казал за това и за камъчето, благодарение нана което гората била вече пълна с живот и неустоймо красива! След няколко години гората се напълнила с дървета, цветя и животни, а равновесието било възстановено!

Цветелина Попниколова, III група

Папагалчето Ари

Ивет Манова, XI е клас

- 3 дравейте, деца! Аз съм Ари, единственият представител на моя род. Нямам семейство, но имам много приятели в гората. Елате, ще ви запозная с тях! А през това време ще ви разкажа за нашия дом. Всички ние сме едно семейство, единни сме и

живеем в хармония с околния свят, помагаме си в търсенето на подслон и на прехрана, но с всеки изминал ден дърветата стават по-малко и по-малко... Нито един от нас не може да разбере каква е причината и защо това се случва. Затова сега заедно с вас ще се опитаме да разгадаем случилото се. О, пристигнахме!

Ето го Слончо, той все още е малко слонче, което се беше изгубило и попадна в нашето семейство и оттогава стана част от него.

- Арии, ах, какъв прекрасен ден! – каза слончето. (Слонче)

- Да, Слончо, прекрасен е. А къде са Лъвчо и Жирафчо? (Ари)

- Кой ни повика? – подавайки се зад далечното дърво. (Животните)

- Аз, Ари! Имам нужда от помощта ви. Слончо, от твоята също. (Ари)

- Разчитай на нас! Какво се е случило? – попитаха изплашените животинки.

(Животинките)

- Както знаете, дърветата в нашата гора стават все по-малко и няма достатъчно дървета за всички животни в нашето царство. Тази сутрин се събудих от най-плашещия звук – звукът от брадва! Брадва, която се опитваше да изсече нашия дом! (Ари)

- О, не! Но как ще спрем секачите? Невъзможно е! (Жираф)

- Не, не е невъзможно! Ще се обединим, заедно ще ги спрем. Трябва да знаят какво означава гората за нас, едва тогава ще ни разберат. – каза Ари, опитвайки се да успокои животните. (Ари)

- Прав си, заедно ще се справим. О, какво е това, какъв е този шум? Какво се случва? (Слончето)

- Брадва! Бързо, ето ги. Трябва да ги спрем! (Ари)

- Спрете, спрете! (Лъвче)

- Защо искате да разрушите гората ни? Къде ще отидем? (Животните)

- В гората има още много дървета! – отговорил троснато един от секачите.

- Не, това е нашият дом, това е нашето дърво. Ние не разрушаваме домовете ви, не го правете и вие! (Животните)

- Погледнете, оставят брадвите, дали успяхме? (Слонче)

- Успяхме! (Жираф)

- Заедно, заедно успяхме! (Лъвче)

- Е, деца, след няколко дни наложиха забрана за изсичането на горите. Вече никой няма да разрушава домовете ни, никой няма да застрашава живота ни, защото хората се научиха, че трябва да уважават животните и дадоха обещание да ценят заобикалящата ги природа, без да ѝ вредят. И се справихме заедно с вас!

Мартин Шекиров, III б група

Къде изчезна белият сняг?

Петя Цветкова, X^е клас

Замисляли ли сте се, че и вие, малките дечица, заемате важна част от природата, участвате в кръговрата на света? Същия въпрос си задава и Мия, едно 16-годишно момиче, което още от малко всяка коледна сутрин застава пред прозореца и наблюдава заобикалящия го свят. Чудите се какво ли търсят тези неспокойни очи, защо ли едно младо момиче би си мислило такива неща? Е, за да разберете, трябва да чуете краткия разказ на Мия, превърнал я в това, което е днес – една силна млада жена, на която всички деца се възхищават.

Връщаме се години назад. Години назад, когато Мия все още е малко момиченце. Години назад, когато все още вали сняг всяка Коледа. Малката Мия е само на пет годинки, пълна с фантазии и със сънища за магичния свят. С настъпването на коледната сутрин тя, както всички останали малчугани, се събужда още в ранни зори, бодра и развълнувана за предстоящия празничен ден. В следващия момент изтичва до прозореца в малката си детска стаичка:

- Колко е красиво! Мога да стоя и да наблюдавам белия сняг цял ден и никога няма да ми омръзне - възкликва момиченцето.

Усетила, че детенцето се е пробудило, майката на Мия се подава през вратата и нежно заговаря:

- Добро утро, слънчице мое! Но какво правиш още пред прозореца? Ела да видиш какво ти е оставил Дядо Коледа под елхата! Приготвила съм и любимите ти коледни сладки с топъл шоколад.

- Идвам след минутка, мамо! Виж колко красиво танцуват снежинките! Не мога да откъсна очи от тях.

Но скоро настъпва новата година. И тя, както предишните, се претъркулва и идва време за коледните празници. Рано сутринта момичето се пробужда и треперещо от вълнение се показва през прозореца:

- Колко странно! Къде изчезна снегът? Защо е толкова мрачно? Белчо, ти защо не лаеш щастливо както всяка година? – пита с насълзени очички Миа.

- Погледни колко са потъмнели облаците, малка Миа! Това ме натъжава. А и този черен пушек, излизащ от комина на съседските къщи, е покрил цялата ми козинка със сажди – оплаква се кученцето Белчо.

Дали това е проста случайност? Така си мисли малката Мия, но идва следващата година, а сняг за Коледа отново не пада. Надеждата на детето, обачене угасва, въпреки че с всяка година става все по-топло и все по-рядко вали сняг. Сигурно се чудите какво ли се е случило, къде е изчезнал снегът? Истината Мия открива много по-късно.

Една зимна сутрин момиченцето решава да проучи случващото се. Затова отива в кухнята при своята баба и ѝ споделя:

- Бабо, има нещо, което наистина ме притеснява!

- Кажи, бабиното. Какво толкова те тревожи? – пита притеснено баба Цеца.

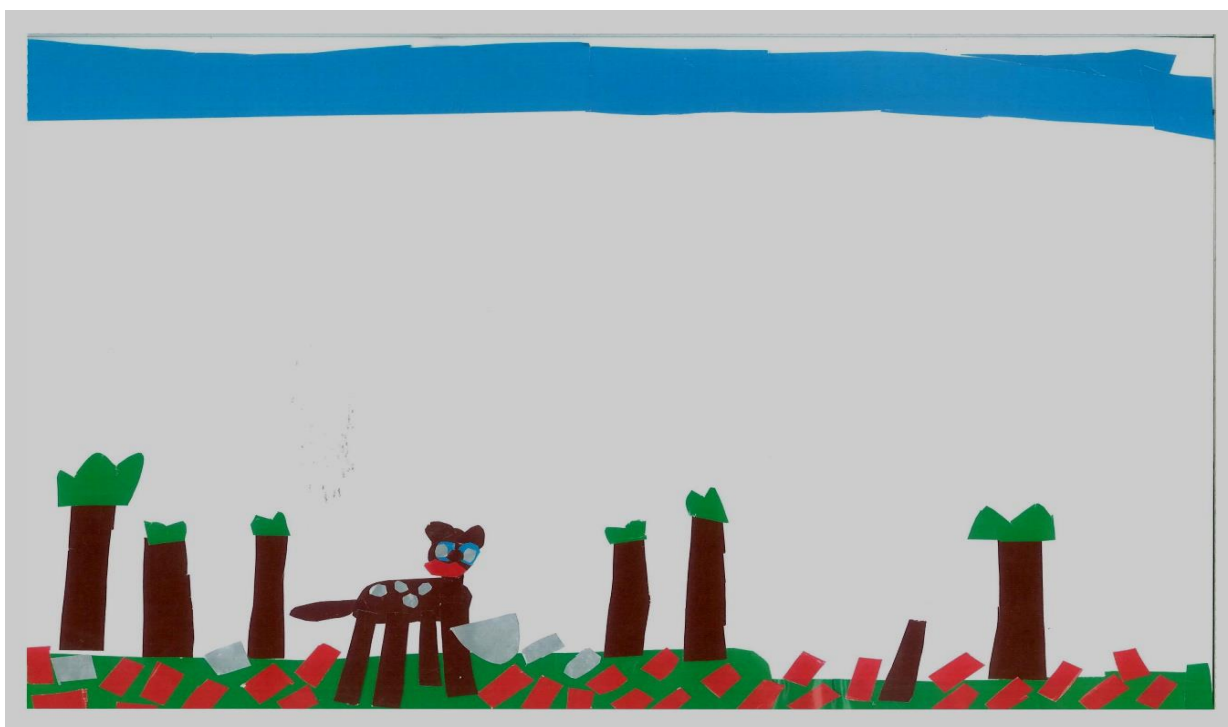
- От няколко години сняг почти не пада. Белчо не лае вече щастливо по улицата, а белите пухкави облачета изчезнаха и на тяхно място се появиха черни, сякаш ядосани облаци, които не носят нищо друго със себе си освен мрак и нещастие.

Бабата се обръща към прозореца и дълго време не откъсва поглед от отсрещната къща. Накрая казва на внучето си:

- Малка Мия, виждаш ли черните пушеци, които се подават от комините на съседските къщурки? Те са една от многото причини да се променя времето в последните години. Истината е, че този пушек замърсява околната среда, което, както виждаш, за съжаление има пагубно действие върху природата. Сега може и да не ме разбираш, но съм сигурна, че след време ще осъзнаеш важността на думите ми.

И Мия наистина го прави.

Днес отново е 25-ти декември, Коледа, но Мия вече не е малкото момиченце с търсещите снега очи. Преди месец тя е навършила шестнадесет. Минали са почти пет години, откакто е разбрала мъчителната реалност, че зад изчезването на любимия ѝ коледен сняг стои самият човек. Оттогава тя се е заела със задачата да информира младите за опасността, застрашаваща целия свят – глобалното затопляне. Минали са почти пет години, откакто е заменила надеждата с решителност, че трябва да помогне на планетата, защото пагубната промяна на климата и замърсяването на въздуха от човешката дейност са факт. Тя все още застава на прозореца всяка Коледа, но вече не се надява да види белия пухкав сняг. Него отдавна го няма! Вместо това Мия се събужда с надеждата за едно по-добро бъдеще за хората, чака да настъпи деня, в който човекът ще живее в мир с природата.

Габриела Евтимова, IV група

Малката коала Куки

Кинче Жбантова, X^e клас

Аякога чудили ли сте се откъде идват вашите зърнени закуски като Нескуик и корнфлейкса? Ами животните в зоопарка? Те не принадлежат ли на горите, полята и водата? Сега ще ви разкажа историята за малката коала Куки, която живее в един малък зоопарк в Австралия.

Преди време Куки живяла в една голяма, висока, красива евкалиптова гора в Австралия. Там тя била със своето семейство – мама, тате и сестричка. Куки вече била на 10 месеца и можела да върви сама по дърветата, макар че любимото занимание ѝ било да се качва на гърба на мама. Но сестричето ѝ още било малко, то трябвало да седи в торбичката върху коремчето на мама коала, за да пие мляко и за да го носи от дърво на дърво. Семейството живеело на верига от дървета, близо до едно езерце. Те не пиели много вода, защото евкалиптът им бил достатъчен, но когато времето било сухо, те слизали и всеки си отпийвал от освежаващия извор. През деня спели, а вечерта отивали да се нагостят със сочен евкалипт. Всяка друга коала знаела, че това е тяхното жилище, защото татко коала го бе белязал като свое. Куки била любопитно малко животинче, но досега никой не я бе пускал извън обсега на техните дървета, защото било опасно за малки коали като нея. Ами ако някое куче я подгони? Или някоя кола я блъсне? Но тя вече била достатъчно голяма и времето, в което тя трябва да намери своя верига от дървета, приближавало и точно заради това мама и тате коала ѝ позволили. Тя мигом се впуснала в приключението да открие нова част от гората, която досега не познавала. Било посред бял ден, повечето коали спели и преминаването на Куки през чуждите жилища не притеснявало никого. След часове търсене тя открила място, подобно на нейното, даже почти еднакво. Куки се зачудила. Това е нейната верига от дървета, тогава къде е нейното семейство? В следващия момент се чул силен звук от резачка и дървото, на което Куки седяла, паднало. Тя отскочила на следващото, но и него отрязали. Побягнала с всичка сила и излезнала от гората, защото сигурно семейството ѝ било направило същото. Тя не могла да открие никого.

След един ден решила да се завърне, за да види какво се случва с родния ѝ дом. Отишла в гората, но... там вече нямало гора. Всичко било изсечено и нямало нищо останало от това, което тя наричала свой дом. Само езерцето, което така добре познавала, все още било там. Коалите винаги се връщат в своя дом. В следващия момент някой

грабнал Куки и я занесъл в кола, която я закарала в Австралийския зоопарк, където живее сега. Тя била обнадеедена, че там ще види семейството си, но уви, беше единствената коала за момента. Тя заслужавала ли да бъде затворена в клетка? А чудите ли се какво стана с гората, в която Куки живееше? Там посадиха царевица и жито, които после превърнаха в зърнени храни. Едно момиче, посетило зоопарка, даде на Куки от зърнената си закуска.

Всяка година по минимум 4000 коали и други животни губят живота си заради такива изсичания на гори. В момента в австралийските гори има по-малко от 50000 коали, които са застрашени от изчезване.

Александър Славчев, IV група

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Принцеса Мария и затоплянето на земята</i>	3
<i>Приказка за едно езеро</i>	5
<i>Джунглата</i>	8
<i>Фридо мечока</i>	10
<i>Имало едно време</i>	12
<i>Домът на Нина</i>	15
<i>Котето Рони</i>	17
<i>Разказът на две врабчета</i>	19
<i>Вярното куче</i>	20
<i>Пчелички</i>	23
<i>Пчеличката Мая</i>	26
<i>Прасенцето Карлос</i>	29
<i>Папагалчето Ари</i>	30
<i>Къде изчезна белият сняг?</i>	32
<i>Малката коала Куки</i>	35

Скъпи деца, уважаеми възрастни!

Подготвихме тази книжка с много любов! Важно за нас е това, че нашите ученици работят изключително отговорно и със сърце както с връстниците си, така и с малките палавници от ДГ „Детски свят“, с които граничи дворът на нашето училище. Формирането на екологично възпитание във всеки един от нас е много дълъг процес, който трябва да започне от ранна детска възраст. Подкрепата и разбирането от страна на възрастния са не по-малко важни. Ето защо насочихме вниманието си към децата от предучилищна възраст и от начален курс на обучение. Децата в тази възраст могат да си създадат навици и да се грижат за Природата ежедневно. Те трябва да се научат да мислят по-глобално и да знаят за последствията в бъдещето от техните собствени действия и отношения. Написаните от нашите деца приказки са създадени така, че да дават свобода на малчуганите да включват нови герои, децата да могат да заменят едни животни с други, да добавят ситуации, на които те самите са били свидетели. С помощта на кукли могат да отиграват приказките или да включат допълнителен екологичен проблем, който според тях е важен. Смятаме, че написаните от учениците приказки ще дадат възможност и в училище, и у дома децата да работят с удоволствие и активно върху въпросите:

- **какво ли да направя днес, за да съм щастлив утре?**
- **как мога аз да помогна на Природата?**
- **как да намирам повече и повече красота около себе си и да я дарявам безвъзмездно?**
- **какво печеля аз, семейството ми и Природата, ако съм по-отговорен?**

Всичко, което направихме в този проект, може да се използва за напред в годините от деца в различни възрастови групи, в различни населени места.

От авторите на книгата

Декември, 2016